

Postanowienie z dnia 13 sierpnia 2002 r.

I PKN 649/01

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego rozpoznanie kasacji powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane.

Sędzia SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 sierpnia 2002 r. sprawy z powództwa Jana W. przeciwko Zarządowi Miasta S. i Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w S. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 24 listopada 2000 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Sanoku wyrokiem z dnia 26 maja 2000 r. oddalił powództwo Jana W. przeciwko Zakładowi Miasta S. i Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w S. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę. Ustalił, że przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę była zmiana treści statutu Miasta S. wprowadzająca kadencyjność na niektórych stanowiskach, między innymi na stanowiskach kierowników gminnych jednostek organizacyjnych działających w formie zakładów i jednostek budżetowych, a także objęcie tych stanowisk w drodze konkursu. Ponieważ powód był zatrudniony na czas nieokreślony, zmiana zawartej przez niego umowy o pracę na umowę terminową była niedopuszczalna.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z dnia 24 listopada 2000 r. oddalił apelację powoda złożoną od wyroku Sądu Rejonowego, opartą na zarzucie naruszenia art. 45 k.p. wskutek oddalenia przez ten Sąd powództwa mimo braku zasadności wypowiedzenia umowy o pracę, oraz na zarzucie naruszenia art. 233 k.p.c., przez nierozważenie fragmentu uchwały Zarządu Mia-

sta S. z dnia 23 lutego 2000 r. dotyczącego braku możliwości zamiany powodowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na umowę o pracę na czas określony.

Sąd Okręgowy przyjął jako własne ustalenia Sądu Rejonowego, podnosząc, że wynika z nich, iż powód podjął pracę w Miejskim Ośrodku Sportu i Rekreacji w S. na stanowisku p.o. dyrektora od dnia 16 października 1990 r., a następnie w wyniku przeprowadzonego konkursu został powołany na czas nieokreślony na stanowisko dyrektora tego Ośrodka uchwałą Zarządu Miasta z dnia 5 kwietnia 1991 r. Stosownie do art. 8 ustawy z dnia 2 lutego 1996 r. zmieniającej Kodeks pracy, stosunek pracy powoda przekształcił się z powołania na umowę o pracę na czas nieokreślony. Pozwany Ośrodek jest zakładem budżetowym stanowiącym jednostkę organizacyjną Miasta Sanoka i działa na podstawie statutu uchwalonego przez Radę Miasta. Ośrodkiem tym zarządza dyrektor jednoosobowo, na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Zarząd Miasta i w granicach określonych w tym pełnomocnictwie. Uchwałą [...] z dnia 26 października 1999 r. Rada Miasta S. dokonała zmiany § 33 statutu, polegającej na dodaniu ustępów 4 i 5, przewidujących, że zatrudnienie kierowników gminnych jednostek organizacyjnych działających w formie zakładów i jednostek budżetowych następuje na czas określony pięciu lat w drodze konkursu przeprowadzonego przez Zarząd Miasta. Zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74), Zarząd Miasta podjął w dniu 23 lutego 2000 r. uchwałę [...] o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie powód został poinformowany o możliwości przystąpienia do konkursu na stanowisko dyrektora Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w S. Pismo o wypowiedzeniu umowy o pracę otrzymał w dniu 25 lutego 2000 r., po uprzednim uzyskaniu przez pracodawcę od związku zawodowego NSZZ „Solidarność” odpowiedzi, że nie jest członkiem tego związku i nie korzysta z jego ochrony.

Sąd Okręgowy potwierdził słuszność stanowiska Sądu Rejonowego co do tego, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było uzasadnione, a sprawiła to uchwała Rady Miasta S., zmieniająca statut tego Miasta i wprowadzająca zasadę powierzania stanowisk kierowniczych w gminnych jednostkach organizacyjnych na czas określony pięciu lat, po przeprowadzeniu konkursu. Uchwała ta weszła w życie z dniem 20 grudnia 1999 r. Sąd Okręgowy zaznaczył również, że statut Miasta S. jest - w myśl art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym - przepisem gminnym, powszechnie obowiązującym na obszarze Gminy Miasta S. Uregulowania w nim za-

warte były zatem wiążące dla Rady Gminy i Zarządu. Celem natomiast zmiany dokonanej w statucie było stworzenie Zarządowi Miasta możliwości doboru kadry na stanowiska kierownicze w sposób zapewniający efektywne wykonywanie zadań przez Gminę. Sąd drugiej instancji stwierdził ponadto, że konkurs na zajmowane przez powoda stanowisko umożliwia mu zgłoszenie swojej kandydatury i przystąpienie do tego konkursu.

W kasacji od powyższego wyroku, zaskarżającej wyrok Sądu Okręgowego w całości, opartej na podstawach naruszenia prawa materialnego (art. 45 k.p.) oraz przepisów postępowania (art. 233 § 1 i art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. oraz art. 381 k.p.c.), powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a także wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie w sposób zgodny z żądaniem pozwu. Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, mianowicie tego, czy uchwała organu założycielskiego, tj. Rady Miasta S., w przedmiocie zmiany statutu tego Miasta i przyjmująca określoną formę postępowania w przypadku zatrudniania kierowników jednostek budżetowych może stanowić przyczynę wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę, przy braku wyraźnej delegacji dla zarządu Miasta do rozwiązania z pracownikiem tego stosunku pracy. Jak skarżący zaznaczył, „w szczególności chodzi tutaj o klasyfikację przyczyny - jej konkretność.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawienie przez stronę skarżącą okoliczności mających uzasadniać rozpoznanie kasacji przez Sąd Najwyższy (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest spełnieniem jednego z kilku warunków, od których zależy ocena, czy kasacja odpowiada wymogom stawianym jej jako środkowi zaskarżania orzeczeń wydanych przez sądy drugiej instancji. Spełnienie tego warunku ma takie znaczenie, że nie pozwala Sądowi Najwyższemu odrzucić kasacji (oczywiście wtedy, gdy kasacja odpowiada także pozostałym wymaganiom określonym w art. 393³ § 1 k.p.c.). Nie oznacza jednak, że w takiej sytuacji obowiązkiem Sądu Najwyższego jest rozpoznanie kasacji. Zgodnie bowiem z art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy - w ramach tzw. przedsądu - jest po zbadaniu sprawy uprawniony do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w

sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, gdy nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości bądź wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. W myśl art. 393 § 2 k.p.c., powyższego przepisu nie stosuje się jednak wtedy, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Jak z przytoczonej regulacji wynika, przyjęcie kasacji do rozpoznania zależy od zawartych w niej racji i argumentów uwzględniających przesłanki wymienione w art. 393 k.p.c.

Odnosząc się do kasacji powoda należy stwierdzić, że wskazana przez niego okoliczność, mająca - jego zdaniem - uzasadniać przyjęcie kasacji do rozpoznania, jest niewystarczająca. Powód powołał się wprawdzie na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a nawet sformułował je szerzej w końcowym fragmencie kasacji, jednak nie można uznać, że owo zagadnienie ma charakter zagadnienia „prawnego”, jak tego wymaga przepis art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie prawne występuje bowiem wówczas, gdy istotna dla rozstrzygnięcia sprawy kwestia dotyczy wykładni lub stosowania przepisów prawa materialnego bądź procesowego. Zatem zagadnienie prawne, aczkolwiek może także powstać w konkretnej sprawie, powinno wskazywać przepisy prawa, w związku z którymi zostało sformułowane. Oznacza to, że strona skarżąca powinna powołać przepisy (przepis), z których wywodzi tezę o istnieniu zagadnienia prawnego. Wówczas bowiem Sąd Najwyższy ma dopiero podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Jest w sprawie niewątpliwe, że skarżący sformułował zagadnienie, nazywając je zagadnieniem prawnym, z pominięciem jakichkolwiek przepisów prawa odnoszących się do poruszonych przez siebie kwestii. Nie można natomiast uznać za spełnienie rozważanego warunku przytoczenie obu podstaw kasacji przewidzianych w art. 393¹ k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.

=====